

Eva Eich

NUME DE COD:

SPĂRGĂTORUL DE NUCI

UN CALENDAR
DE ADVENT

COLECȚIA
ESCAPE ROOM

Oradea, 2024

STOP!

Înainte de a începe această aventură ar trebui să înțelegi în ce anume te bagi...

În fiecare zi îi poți ajuta pe Filip și pe Cireșica să dezlege taina mesajelor misterioase. Această carte nu e una obișnuită pe care s-o răsfoiești pagină cu pagină. Numai dacă reușești să rezolvi ghicitoarea de la sfârșitul capitoului vei afla pagina de unde trebuie să citești mai departe în ziua următoare. La fiecare întrebare există mai multe variante de răspuns. Fiecărei variante îi corespunde o vinietă dintr-o imagine mai mare. Doar una dintre aceste viniete poate fi regăsită în carte, mai exact cea care ilustrează răspunsul corect. Când te decizi pentru un răspuns, caută în paginile cărții imaginea din care face parte vinietă care ilustrează răspunsul ales de tine. Dacă o găsești, înseamnă că ai rezolvat corect ghicitoarea. Dacă n-o găsești, mai citește o dată ghicitoarea. În felul acesta, te asiguri că nu urmezi un indiciu eronat. Și nu-ți fă griji dacă nu rezolvi ghicitoarea imediat! Folosește-ți atenția și istețimea pentru a rămâne pe drumul cel bun. Găsește răspunsul corect, identifică vinietă, apoi deschide pagina potrivită!

IATĂ UN EXEMPLU

- 1 UN GHID TURISTIC
- 2 O CARTE DE TELEFON
- 3 O CARTE DE TIP ESCAPE ROOM

1

2

3

Decupează aici!

– Cât timp mai durează?

Filip își ridică privirea din cartea cu benzi desenate. Sora lui mai mică, Cireșica, se uita plictisită afară pe fereastra trenului.

– Cred că vom ajunge cam într-o oră, îi răspunse Filip ușor enervat, cu ochii din nou în carte. Citește ceva până atunci, sugeră el.

– E plictisitor! Mai degrabă aș juca șeptică cu tine!

Filip suspină. Știa că, la 13 ani, el era cel care trebuia să aibă grijă de sora lui, Cireșica, care avea doar nouă ani. La urma urmei, călătoreau singuri. Dar uneori era destul de obositor să fii fratele mai mare.

– Parcă am mai făcut asta în ultimele două ore, Cireșico! Nu poți să găsești și tu ceva de făcut singură măcar o dată? mormăi el.

Bineînțeles, Cireșica nu se numea cu adevărat Cireșica, dar Filip și mama lui o numiseră așa încă de când era în burta mamei micuță cât o cireășă. Și Filip credea că acest nume i se potrivea mai bine decât Leonie. Cu capul ei rotund, cu cele două cocuri mici, castanii, cu cei doi incisivi uriași și cu energia ei năvalnică, ar fi fost un personaj perfect pentru una din benzile lui desenate.

Filip, la rândul lui, era înalt și subțire, cu brațele și picioarele un pic prea lungi față de restul corpului. Iar na își ascundea întotdeauna părul șaten și pufos sub o căciulă, ceea ce - așa spera el - îl făcea să pară un pic mai cool și mai îndrăzneț.

– Crezi că mama e bine? îi întrerupsese Cireșica gândurile.

– Nu-ți face griji, îi răspunse el cu vocea mai blândă. Sunt sigur că e foarte bine îngrijită la spital. Totul va fi bine.

Spusese ultima propoziție doar de dragul surorii sale, deoarece avea mari îndoieli, știind că mama lor avea cancer.

La început, totul fusese aproape normal, dar acum se simțea atât de rău încât a trebuit să rămână în spital chiar înainte de Crăciun. Cum Cireșica și Filip crescuseră fără tată, mama îi trimisese de sărbători pe amândoi la mătușa lor Lidia, care îi vizitase ultima dată când Filip era încă bebeluș. Mătușa Lidia era sora tatălui lor și singura rudă care îi putea găzdui. Lucra ca psiholog și life-coach, iar când nu preda cursuri de mindfulness, probabil că ducea o viață foarte retrasă.

– Nu ți se pare ciudat că nu am mai întâlnit-o pe mătușa Lidia până acum? întrebă Cireșica. Nu cred că îi plac foarte mult copiii, altfel ar fi venit mai des pe la noi, nu-i așa...?

– Adevărat, recunosc Filip dus pe gânduri. Pare cam ciudată. Mama spunea că întotdeauna face ordine și organizează totul până la ultimele detalii. Se pare că toată garderoba ei e aranjată în funcție de culori și că nu poartă niciodată nimic roșu...

Ei bine, de la puțin haos nu a murit nimeni și probabil nu i-ar strica nici ei, continuă el cu un aer șugubăț???

Cireșica îi scoase limba și se întorse spre fereastră, supărată. Asta e bine, gândi Filip, cel puțin scap de șepetică pentru încă o oră. Li se păru o eternitate până când trenul ajunse în sfârșit la destinație și își coborâră cele două valize mari din compartiment.

Pe peron așteptau deja mulți oameni, căutându-și din ochi rudele sau prietenii.

– Cum o vom recunoaște pe mătușa Lidia? întrebă Filip. Mama nu avea nicio fotografie...

UNDE E MĂTUȘA LIDIA?

- 1 Lângă valiza verde
- 2 Lângă porumbel
- 3 Lângă coșul de gunoi

1

2

3

Unde e mătușa Lidia?

Indiciu: Ce le-a povestit mama despre mătușa Lidia?